

Katherine Center

**CUM SĂ MERGI
MAI DEPARTE**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Unu

CEA MAI MARE ironie legată de acea noapte este că întotdeauna mi-a fost teamă să zbor.

Mereu. Încă de când am devenit suficient de mare ca să mă gândesc la asta.

Părea cumva opusul procesului intuitiv. Chiar ușor arogant. De ce să urci, dacă e clar că forța gravitațională vrea să rămâi jos?

Când eram în liceu, părinții mei ne-au luat pe sora mea mai mare, Kitty, și pe mine în Hawaii, pentru un an. M-am temut să zbor din clipa în care ne-au spus și multă vreme după ce ne întorseserăm acasă. Cuvintele *zburăm în Hawaii* se transformau, în mintea mea, în *ne înecăm în ocean*. În săptămâna de dinaintea plecării, planificam strategii de supraviețuire. Într-o seară, după stingere, m-am strecurat în camera lui Kitty și m-am urcat în patul ei.

Eram în clasa a noua, iar ea tocmai în a douăsprezecea, ceea ce îi conferea multă autoritate.

– Care e planul? am întrebat-o.

Avea fața pe jumătate îngropată în pernă.

– Ce plan?

– Pentru prăbușire.

A deschis un ochi.

– Ce prăbușire?

– În ocean. Pe drum spre Hawaii.

S-a uitat la mine pentru o secundă.

– Nu se va întâmpla așa ceva.

– Am un presentiment, i-am zis.

– Acum cobești.

– Vorbesc serios. Avem nevoie de o strategie de supraviețuire.

S-a întins și m-a mângâiat pe breton.

– Nu există nicio strategie.

– Trebuie să existe.

– Nu, a clătinat ea din cap. Dacă nu ne prăbușim, n-avem nevoie de strategie. Și dacă ne prăbușim... Am priceput unde bătea.

– Nu vom avea nevoie?

– Vom fi morți. A pocnit din degete.

– Faci să pară totul ușor.

– Să mori *este* ușor. Este mai greu *să nu mori*.

– Probabil că ai dreptate.

A închis ochii.

– De aceea sunt deșteapta familiei.

– Credeam că eu sunt, am spus, înghiontind-o.

– Știi doar că tu ești cea frumoasă.

Deși pare imposibil, am supraviețuit.

La fel de imposibil este și că am supraviețuit multor altora, fără să întâmpin niciodată ceva mai complicat decât un episod de turbulențe. Citisem statisticile care afirmau că avionul este cel mai sigur mijloc de transport, de la mașini, la trenuri și gondole. Făcusem chiar și un internship într-un birou din apropierea unui aeroport internațional și privisem avioanele urcând și coborând fără nicio problemă. Ar fi trebuit să trec de mult peste asta.

Dar n-aș putea să mă *despart* niciodată de senzația că *zbor* și *prăbușire* sunt sinonime.

Acum, la mulți ani după asta, aveam o relație – serioasă – cu un tip care era pe cale să își ia licența de pilot în câteva zile. De fapt, relația noastră era atât de serioasă încât, în acea sâmbătă, când ne pregăteam să sărbătorim jobul meu de vis, care nu era încă sută la sută confirmat, eram aproape sigură că mă va cere în căsătorie. Din clipă în clipă.

De aceea purtam o rochie de vară, neagră, fără bretele.

Dacă m-aș fi gândit la asta, poate că mi-aș fi acordat un moment ca să mă minunez cum de iubitul meu, incredibil de șarmant și arătosul Charles Philip Dunbar, putea fi perfect pentru mine și în același timp atât de entuziasmat de călătoriile aeriene. Nu se gândea niciodată de două ori înainte să zboare – sau să facă orice lucru periculos, cum ar fi scufundări sau bungee jumping. Avea o credință proprie în ordinea din univers și în principiile fizicii, dar și în dreptul omenirii de a le subjugă pe toate acestea după bunul plac.

Eu suspectasem mereu că haosul este mai puternic decât ordinea. Când era vorba despre Om vs. Natură, pariam de fiecare dată pe ea.

– Nu ai fost niciodată atentă la orele de științe, spunea mereu Chip, de parcă n-aș fi fost suficient de bine informată.

Adevărat. Dar nu însemna că nu aveam dreptate.

Chip considera că, dacă învăța el să zboare, asta mă va vindeca de temeri. Credea că ar deveni atât de grozav și de motivant, încât nu aș avea de ales decât să mă relaxez și să mă bucur de toate.

În acest caz, am căzut de acord să nu fim de acord.

– Nu voi zbura niciodată cu tine, l-am anunțat după prima lecție.

– Asta crezi acum, dar într-o zi mă vei implora.

Am clătinat vehement din cap ca și cum aș fi spus un mare *NU* și am adăugat:

– Nu îmi stă în fire să implor.

– Nu încă.

Acum mai avea puțin și își lua licența. Efectuase atât un zbor solo, cât și o traversare a țării. Avea mai mult decât dublul orelor necesare de antrenament, ca să fie sigur. Ce mai rămânea? Zborul de verificare – examenul propriu-zis – consta în faptul că un pilot cu experiență urca împreună cu el în carlingă² și îl punea în tot felul de *situații stresante*.

– Nu îmi spune ce fel de situații, l-am rugat.

Dar tot mi-a spus:

– De exemplu, întârzie decolarea intenționat, și tu trebuie să te descurci. Era foarte entuziasmat de abilitatea sa de a se autocontrola în situații de stres. Sau faci o aterizare scurtă, unde nu ai spațiu suficient. Și, bineînțeles, zbori noaptea.

Zborul de verificare era săptămâna viitoare. Chip era genul de om care se calma când lucrurile o luau razna. Avea să fie pilotul perfect, iar eu – cât se poate de fericită că putea zbura cât avea chef. Singur.

Dar mai întâi urma să ne logodim. Sau așa credeam eu. În seara asta. De Sfântul Valentin.

Nu vă pot spune precis de unde am știut. Am simțit asta toată ziua, cumva, așa cum simți că va ploua. Când mi-am pus centura lângă el, în jeep, eram sigură.

Îl știam de multă vreme pe Chip. Ne întâlneam de trei ani. Îi cunoșteam fiecare expresie din repertoriu și fiecare părțică a corpului. Știam când râdea fals și când vorbea ca să se afle în treabă. Îmi dădeam seama în câteva secunde dacă îi plăcea sau nu cineva. Și mai ales, știam când îmi ascundea ceva – asta dacă îl și încânta povestea. Chiar dacă întâlnirea de acum părea la fel ca oricare alta, știam că urma să se întâmple ceva important.

M-am gândit că mergem la restaurantul italian cu luminițe, unde ieșisem prima oară la întâlnire. Dar, în loc să se îndrepte spre centru, s-a întors spre șosea.

Avea trapa deschisă, așa că mi-am protejat părul cu brațele, ca să nu zboare în toate direcțiile.

---

² Se referă la cabina echipajului unui avion, în care stă pilotul și unde sunt instalate comenzile de zbor, aparatele de bord etc. (n. red.)

– Unde mergem? am strigat.

Am simțit că mi se strânge stomacul. Îi cunoșteam intențiile fără să-mi fi făcut nicio aluzie înainte. Asta era problema noastră: îl citeam prea ușor. Nu mă scotea la cină. Mă ducea la aeroport.

DOUĂZECI DE MINUTE mai târziu, lăsasem cu mult în urmă orașul Austin. La un moment dat, a tras frâna de mână, oprind într-o parcare de lângă un hangar, pe un teren de zbor privat din mijlocul pustietății.

– Nu cred așa ceva, am spus uitându-mă în jur.

– Ești surprinsă? m-a întrebat înclinându-se ușor spre mine.

– Da și nu.

– Prefă-te măcar. Vreau să te surprind.

– Bine. Sunt șocată. Uluită.

– Nici chiar așa.

Apoi, m-a luat de mână și m-a tras după el, mergând furișat către partea îndepărtată a hangarului.

L-am urmat într-o stare de disonanță cognitivă – știind precis ce avea de gând, în timp ce insistam la fel de hotărâtă că nu era posibil să facă așa ceva.

– Mă strecoți cumva ilegal? am șoptit.

– E în regulă. Prietenul meu, Dylan, a făcut la fel cu iubita lui, săptămâna trecută.

L-am tras de mână.

– Chip! Nu pot!

– Ba poți.

– Este... ilegal?

– Vreau doar să îți arăt avionul meu.

– Care nu este al tău, amice.

– Pe-aproape.

Aveam un interes egal cu zero sau mai mic să îi văd avionul. Mă interesau vinul, aperitivele și lumina lumânărilor. Aproape căpătasem jobul visurilor mele! Chiar voiam să sărbătoresc. Eram într-o dispoziție orientată spre distracție, nu spre risc.

– Nu vrei să mergem la cină?

S-a uitat în jur, apoi s-a întors iar spre mine.

– *Oricine* poate ieși la cină.

– Eu sunt OK să fiu *oricine*.

– Eu nu sunt.

Cu o ridicare din umeri, care semnala că drumul era liber, m-a tras pe trotuar și s-a oprit în fața unui *Cessna* mic și alb. Arăta ca un avion din desene animate, cu aripile ridicate, corpul mai jos și un nas mititel cu elice. Era foarte patriotic, cu dungile sale albe, roșii și albastre.

– Simpatice, am spus, dând din cap ca și cum aș fi zis: *Grozav! Am terminat aici!*

Dar el m-a luat de umeri și m-a îndreptat spre carlingă.

M-am retras un pas.

– Ce faci?

– Să dăm o tură.

– Mi-e frică să zbor, îți amintești?

– E timpul să treci peste.

– O să vomit. Mi se face rău.

– Nu cu mine.

– Nu e vorba de tine, ci de zbor.

– Ai doar nevoie de pilotul potrivit.

Clătinam din cap, pe jumătate a neîncredere, pe jumătate a refuz.

– Nici măcar nu ești licențiat.

– Sunt ca și licențiat, pentru că am învățat ceea ce era necesar. Am tot ce trebuie.

– Exceptând testul.

– Dar testul este doar o verificare pentru *ce ai învățat* deja.

– Chip? *Nu*.

– Margaret? *Da*. Și chiar acum, înainte să ne prindă.

Forța cu care insista era aproape fizică, ca o pală de vânt puternic care te obligă să te ții zdravăn. Voia să facă asta. Voia să fac *eu* asta – să arăt că am încredere în el, să cred în el. Nu era tocmai un test, dar puteam da greș.

Însă eu nu eram persoana care dădea greș.

Eram persoana care *reușea* mereu.

Mi se părea un moment măreț. Era ca și cum fusese înfășurat în straturi metaforice de curaj și încredere, de simțul aventurii – de parcă ar fi dezvăluit ceva esențial despre cine eram și cum îmi voi trăi restul vieții. Să spun nu zborului acum părea dintr-odată negarea oricărei șanse. Voiam să fiu persoana care lăsa riscurile statistice minime să submineze orice simț al bravurii? Era o provocare pe care nu o puteam onora? Voiam să permit fricii să mă facă să par *mică*?

Nu știu dacă aveam de ales. Chip era Chip. Era bărbatul perfect și așa crezusem încă de când părinții lui se mutaseră lângă ai mei, în vreme ce eram amândoi la facultate. Mamele noastre deveniseră cele mai bune prietene/vecine, bând vin în curtea interioară și bârfind, însă pe el îl vedeam doar în vacanțe. Vara, tatăl lui îl punea să tundă peluza, iar eu stăteam la geam și mă uitam. Mama mi-a zis la un moment dat să îi duc o sticlă cu apă, iar el a dat-o pe gât dintr-o sorbitură. Încă îmi amintesc momentul, cu încetinitorul.

Dar nu l-am cunoscut deloc până nu am ajuns amândoi la o școală de business, în Austin, din întâmplare. Eu eram team leader în grupul nostru de studiu, iar el era în subordinea mea, ceea ce i-a picat bine.

Așa ne-am îndrăgostit.

M-aș fi căsătorit cu el în prima seară când ne-am sărutat, dacă mi-o cerea. Era genul ăla de tip. Înalt, mereu proaspăt bărbierit, blond, sută la sută american, motivat și încrezător.

De vis. Oamenii făceau ce voia el. Mă simțeam norocoasă că eram împreună și mângălisem *Margaret Dunbar* de mai multe ori decât voiam să recunosc. Căutasem pe *Google* rase de câini pentru viitorul nostru animal de companie. Și, într-o seară, când căutam altceva (jur!) pe site-ul *Home Depot*, am făcut clic pe o casetă pentru scânduri de gard, doar ca să văd cât costă.

Acum, terminaserăm amândoi masterul în Administrarea Afacerilor (MBA) și eram pe cale să începem să lucrăm, Chip ca analist financiar, entry level, la o bancă de investiții, un post găsit printr-un prieten al tatălui său, iar eu ca manager pentru dezvoltare în afaceri, într-o companie petrolieră numită *Simtex Petroleum*. Slujba lui era bună, dar a mea era mult mai bună, și mi se părea tare galant din partea lui că mă susținea.

De fapt, nici măcar nu eram calificată pentru noul meu job. Necesita *cinci ani de experiență în domeniu, cunoștințe avansate în sectorul licitațiilor contractelor comerciale și experiență internațională*. Nu aveam nimic din toate astea, însă mentorul meu de la școala de business făcuse tot posibilul pentru mine, apelând la o favoare pentru un prieten și scriindu-mi o scrisoare de recomandare uluitoare, în care mă numea *o gânditoare în avans, teribil de energică, o persoană cu abilități excelente de comunicare și care soluționează orice problemă, o coechipieră care deține cunoștințe comerciale și financiare fără egal*.

Când mi-a arătat fișa postului, am râs.

– Nu sunt nici pe departe calificată.

– Oamenii primesc asemenea joburi mereu, nefiind calificați pentru ele.

M-am uitat la descriere.

– *Vor angajament strategic și la un nivel operațional înalt demonstrat în mediul logistic.*

– Fără probleme.

– O să mă fac de râs.

– Gândești ca o fată.

– Dar *sunt* fată.

- Trebuie să remediem acest aspect.
- M-am uitat urât la el.
- Când o să mergi la interviul ăsta, vreau să te prefaci că ești bărbat.

Am închis ochii.

- Să mă prefac că sunt bărbat.
- Un bărbat *șmecher*, a confirmat el. Care nu doar că e calificat, ci e supracalificat.

Am clătinat din cap.

- Calificările pălesc în fața încrederii, mi-a spus el.
- Dacă zici tu... Nu l-am crezut nici măcar o secundă. Am mers la interviu așteptându-mă să fiu dată afară din cameră în hohote. Dar am făcut tot ce mi-a zis. M-am prefăcut, dacă nu pentru altceva, măcar ca să îi dovedesc că se înșelase.

Și atunci, mi-au oferit jobul. Sau, cel puțin, așa m-a informat tipul de la Resurse Umane când m-a condus în hol, m-a atins pe umăr și mi-a zis:

- Nu e oficial, dar ai jobul.

Salariul meu de pornire urma să fie cu cincizeci de miare mai mare decât al lui Chip. Mama mi-a spus să nu îi zic asta. Era important că ne începeam viețile. Că lucrurile se așezau.

AFLÂNDU-MĂ AICI, la aerodrom, nu voiam ca zborul ăsta cu avionul să ne stea în cale.

Chip mi-a strâns mâinile.

- Ai încredere în mine, da?
- Da.

Atunci m-a sărutat: un sărut bărbătesc, apăsător, de genul *totul-poate-fi-al-tău*. Și-a vârât limba în gura mea într-un fel pe care îl considera puternic și erotic. Însă, ținând cont de teroarea pură pe care o trăiam și care-mi înghețase sângele, mi-a scăpat. Eram prea amorțită pentru a simți ceva.

Apoi, mi-a dat o palmă la fund și a spus:

– Urcă.

Ce să mai zic? Am urcat.

Dar îmi tremurau mâinile.

În timp ce îmi prindeam centura de umăr, mi-am făcut singură morală: făceam ceea ce trebuia. Nu asta însemna dragostea, în fond? Să spui *da* la bine și la rău?

Firește că orice analist care-și merită diploma ar fi adus cu ușurință un contraargument: acela că ar fi trebuit să am încredere în instinctele mele și să nu îl las pe Chip să mă îndemne să fac lucruri pe care nu voiam să le fac. Că lipsa de respect față de evidentul meu deranj provocat de fanteziile sale, gen *Top Gun*, nu spunea nimic de bine despre planurile noastre de viitor.

Dar nu aveam de gând să intru în pielea unui analist.

Urma să zbor.

Apoi, el s-a așezat lângă mine, și-a pus centura și mi-a întins niște căști negre. Aveam acea senzație că urcasem într-un roller coaster și mă pregăteam de pornire.

Chip a intrat imediat în personaj. Și-a pus ochelarii de aviator și și-a apăsat microfonul atât de aproape de gură, că i s-au atins buzele de el, apoi a început să folosească un limbaj în termeni atât de tehnici, adresându-se turnului de control, că nu pricepeam nimic.

– Permisuni Austin Sud - *Cessna* trei-doi-șase *Tango Delta Charlie* cu informații *Juliet - VFR* spre *Horseshoe Bay* altitudine trei mii trei sute.

Mi se părea că se prefăcea. Cine vorbea așa? Dar turnul n-a fost de acord cu mine. S-a auzit un pârâit în căști.

– *Cessna* trei-doi-șase *Tango Delta Charlie* - Permisuni Austin Sud - doi-trei-unu-patru, frecvență plecare unu-doi-zero punct nouă.

Chiar se întâmpla.

Chip a verificat instrumentele și tastele ca un profesionist. Părea în largul lui. Capabil. De încredere. Macho. Și super mișto.

– Am verificat deja lista de siguranță înainte să vin să te iau. De două ori, mi-a spus. Avea vocea întretăiată, din cauza căștilor, dar m-a luat de mână. Nu am vrut să îți las timp să te răzgândești.

Deșteaptă mișcare.

Dar deja mă implicasem total. Făcusem o alegere. La bine și la rău, cum se spune.

Așa că el și-a orientat atenția spre lucruri mai importante.

Încă pe modul de pilot sexy, a vorbit la microfon și a trimis un alt mesaj fără sens turnului, confirmând că așteptăm să se elibereze pista. Nu mai fusesem niciodată în carlinga unui avion, însă avionul ăsta era numai carlingă. Practic, mai existau două locuri în spatele nostru, însă mie mi se părea că suntem într-o cutie de chibrituri.

Trebuia să aterizeze alt avion înainte să decolăm noi, așa că am studiat bordul, cu toate butoanele, cadranele și contoarele. Am arătat spre el.

– Nu e cam înalt? Era peste capul meu. Abia dacă-l puteam vedea.

– Nu e ca la mașină, mi-a explicat el, unde totul se bazează pe ce poți vedea. La zbor este vorba despre instrumente.

– Nu te uiți prin parbriz?

– Ba da, însă la fel de mult te uiți și la instrumente și la măsurători. Cincizeci la sută te uiți și cincizeci la sută calculezi.

Celălalt avion a coborât, a încetinit și a trecut pe lângă noi. *Vezi?* mi-am spus. *Au supraviețuit.* Chip ne-a anunțat iar prin radio și a început să apese pedalele ca să ne aducă în poziție. Lamele elice se roteau atât de repede că au dispărut în ceață. Avionul vibra și zumzăia. M-am așezat pe mâinile reci ca să nu le strâng în pumni.

– Te rog să nu faci loopinguri³, i-am spus.

---

³ Evoluție acrobatică complexă a unui avion. Aceasta constă în executarea unei bucle în plan vertical sau oblic. (n. red.)

- Loopinguri?
- Răsuciri. Răsturnări. Chestii de paradă.
- Dar nu trebuie să fac paradă pentru tine.
- Cu siguranță, nu.
- Știi deja cât de minunat este când le fac.
- Da, am încuviințat. Și s-ar putea să vomit.

Am prins viteză. Pe măsură ce ne ridicam, am decis că nu era foarte diferit de un avion obișnuit. Ceva mai smucit, poate. Mai concentrat în față și în centru. Ceva mai mult decât în *Departee de Africa*.

Pământul plutea în urma noastră. Ușor.

Chip era concentrat și calm, iar mie mi se părea tare ciudat că el făcea să se întâmple toate astea. În aer, a început să-mi explice totul, de parcă mi-ar fi oferit o lecție. Mi-a spus că acest model, *Cessna 172*, era cel mai popular dintre cele care se construiesc vreodată. Era un clasic. Apoi, mi-a spus că urma să ne oprim din urcat când atingeam altitudinea de aproape o mie de metri. Că vom zbura cu aproximativ două sute de kilometri pe oră și că urma să prindem viteză pe măsură ce aerul se subțiea, ca să nu ne împotmolim. Trebuia să scanăm cerul după alte avioane și să stăm cu ochii pe radar după turnuri.

Apoi, a menționat ceva tulburător: combustibilul era în aripi.

- Mi se pare o mostră de inginerie prost gândită, i-am spus. Dacă se rup aripile? Am fi stropiți cu kerosen.
- Aripile nu se rup. Nu există așa ceva.
- Dar *dacă s-ar rupe*?
- Dacă s-ar rupe, am avea probleme mai mari decât o baie de combustibil.

Mi-am așezat mâinile în poală și le-am aranjat deliberat ca să nu pară încleștate.

Avionul era zgomotos – de asta purtam căști – și vibram mai mult în aer decât vibrasem la sol, mai ales când treceam pe sub vreun nor. Chip mi-a explicat că norii stau, de fapt, pe

coloane de aer care se ridică și turbulențele au loc când treci prin acele coloane. Nu mă gândisem niciodată că norii ar sta pe ceva, ci că ar pluti, însă, după ce mi-a spus, mi s-a părut logic. Cu cât era mai logic, cu atât mă simțeam mai în siguranță.

– Grozav, ha? mi-a rânjit.

Poate.

– Da, grozav.

– Tot ți-e teamă?

Da.

– Nu.

– Nu te bucuri că ai venit?

– O să mă bucur când aterizăm.

– Știam c-o să-ți placă. Știam că poți fi curajoasă dacă încerci.

Ce compliment ciudat! De parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată fiind curajoasă. De parcă dezbăteam curajul meu.

Dar, într-adevăr, mă simțeam mai curajoasă acum, pe măsură ce ne ridicam peste subdiviziunile așezate ca un mozaic sub noi.

Cea mai grea parte se încheiase – sau cel puțin așa credeam.

În scurt timp, suburbiile de sub noi s-au rărit, iar eu mi-am dat seama că nu aveam idee încotro ne îndreptam.

– Unde mergem? am întrebat.

– Vreau să îți arăt repede ceva, mi-a spus Chip, apoi ne întoarcem acasă.

Vedeam că, în fața noastră, întunecată și colțuroasă, era o întindere de apă.

– Este Horseshoe Bay? am întrebat. Bunicii mei aveau o casă acolo. Fusesem de o mie de ori, însă nu îl văzusem niciodată din unghiul ăsta.

– Ai ghicit.

Ne apropiam de țarm.

– Ce vrei să îmi arăți?

– Așteaptă și o să vezi.

Chip ne-a întors în cerc deasupra lacului, a coborât puțin și ne-a apropiat de apă. Vedeam case și mașini, însă îmi era greu să recunosc ceva din perspectiva noastră. Am mai coborât puțin, suficient de aproape încât să văd valuri micuțe izbindu-se de țărnam.

– Fii cu ochii pe plajă, mi-a spus el, coborând mai mult.

M-am uitat pe geam. O fâșie îngustă de nisip, oameni și mese de picnic pe iarba din apropiere. Acum o recunoșteam: era plaja publică de pe țărmul îndepărtat.

După câteva minute, mi-a zis:

– Uite! și a arătat înspre acel loc.

– Unde?

– Vezi ce scrie?

– Ce scrie?

S-a uitat pe partea lui.

– Suntem prea sus.

Dar, dacă am fi coborât, turnurile de pe radar s-ar fi înroșit.

Chip s-a întors spre mine.

– Scrie ceva pe nisip acolo.

Nu vedeam.

– Ce spune?

– Spune: *Vrei să fii soția mea?*

Mi-a tresărit inima, dar m-am prefăcut că sunt calmă.

– Serios?

Nu vedeam nici urmă de scris pe nisip.

– Da, am văzut ieri la știri. Un tip a cerut-o pe partenera lui în căsătorie scriind cu litere imense, din pietre, pe nisip.

– Super, am zis, de parcă mă interesa doar teoretic. Despre ce vorbeam?